

Španělská společnost se vyznačuje mnoha kulturními a sociálními rozdíly v porovnání se životním stylem v České republice. Díky svému desetiměsíčnímu studijnímu pobytu v Madridu jsem měla možnost pozorovat mnoho zajímavých odlišností na vlastní kůži. I když ono tolik zprofanované slovo „macho“ se v médiích objevuje vždy pouze v kritickém vyznění a je oficiálně vnímáno velmi negativně, odrazy staleté machistické tradice ve společnosti stále přežívají. Můžete se jich všimnout při chování partnerské dvojice v autobuse či metru, mnoho nelichotivých stereotypů jsem zaznamenala bohužel i na univerzitní půdě. To, co však začíná zdánlivě nevinnou oslavou chlapáctví například skrze nekritické zbožňování hrdinů dnešního Španělska – torerů a popularitu všech jejich milenek, pokračuje přes vysoký počet žen v domácnostech (tedy ekonomicky zcela závislých na mužích) až k děsivé statistice každoročního počtu obětí genderového násilí.¹⁷ Španělská vláda si je vědoma tohoto závažného problému a kromě intenzivní legislativní práce přichází i s pro „normální občany“ viditelnějšími změnami jako je například fakt, že v poslední vládě J. L. Rodrigueze Zapatera obsadily polovinu křesel právě ženy. Již po krátké době jsem si všimla, že španělský stát má ve své legislativě silný sklon vychovávat občany a stejný trend zvolil i při zpracování organického zákona 1/2004, první normy ohledně násilí na ženách, která si plně uvědomuje, že bez dostatečné prevence nepomůže sebelepší trestní represe. Proto jsem se i já rozhodla zmínit o několika základních ideách, které jsou uvedeny ve zmiňovaném zákoně 1/2004 v částech věnovaných metodám zcitlivění, konkrétně v oblastech vzdělávání a reklamy.